

Fekete István Április

A tavasz eleje jól kezdődött. Sok esővel. Megmozdult a vetések és rétek világa, zsendültek a füvek és fák, sárgult a gólyahír, és a békanemzetség zenekara már összetanult muzsikával köszöntötte Szent György havát... Szomszédunkba megjöttek a gólyák. Hárman... Ebből látható, hogy nekünk is van fészkünk, nem csak a gólyáknak. Ez – hogy úgy mondjam – privát fészek. Építése három éve kezdődött. Mindig szerettem volna udvarom táján gólyafészket, mert részint a gólyafészek a békesség és a konzervatív, csendes jólét jele... Mennykőmentesség és békés jólét – egy gólyafészékért – igazán megéri!

Esténként elnézem őket, amint száll a sötétség, és mély árnyékaival jön az éjszaka.

Az éjszakában felhők járnak. Túl rajtuk talán pislognak apró csillagok, de olyan sötét van, hogy ez nem is bizonyos. Hideg arcával ott ballag talán a hold is, de halott fénye felfullad a felhők dombján, melyek délről jönnek, és komolyak, mint akiknek küldetése van.

Alattuk csend. Csak a patak suttog sietős üzeneteket, de ez a csendhez tartozik.

Fekete mezőkön, fekete bokrok közt szalad a patak, és fodrai megcsillannak néha, mint a hajnal ígérete.

Mitől csillog a patak? Talán a beleolvadt hó fehérségét hordja? Vagy napsugaras emlékek vernek vissza benne? Mert a fényt ugyan honnét kapná?

Mindegy. Az éj fekete országában rohannak apró, csillogó vízfodrok, ide súgnak, oda súgnak, biztatnak, simogatnak, és lágy karjaikban a tavasz világosságának hitét hordják. Tudják, hogy a felhőkön túl csillagok vannak, hold van, nap van – hát mért ne csillogjanak?

A réten álmos feketeség sóhajtozik, alatta, mint játék kráterek, vakondtúrások süppedeznek, melyek alá befolyt a víz, és most összerogynak a kis várak, mert a víz még az ilyen kis dombokat sem szereti. A szántáson két nyúl ballag. Baktatásukban gond van és elmélyedés. Majdnem összeütköznek, amikor észreveszik egymást. Az idősebb ijedten néz a kisebbre.

Ekkor megsuhogott fölöttük a levegő. A két nyúl lelapult, és eggyé vált a földdel.

- Szamarak! – evezett fenn tovább egy bagoly. – Nem titeket kereslek, de ettől a sok piszok esőtől elpusztultak az egérkék – és elimbolygott a falu felé, hol a magtárak táján még gond nélkül éltek az egerek.

A nyulakba visszatért az élet, és ismét kinőttek a földből.

- Hát élet ez? – panaszkodott újra a fiatal. – Csupa rém az egész világ. Ez is csak olyan zshivány, mint a többi...

A két nyúl elrohant a fészek felé, és dobogó szívvel takarta be a fiatalokat, de ekkor már megeredt az eső.

A róka az erdő felől jött, és úgy suhant végig a barázdákon, mint a szél, mely alig érinti a földet. Bundája csapzott volt, orrát verte az eső, és barlangjában családi örömök voltak készülőben. Megrázta magát:

- Még csak ez az eső kellett! Se szimat, se nyom.

Az eső szakadt. A róka orra már a földet súrolta, de aztán elveszett a szimat, mert az eső szétverte az otthagytott párákat. Megállt. Leült, és belenézett a feketeségbe, melyből eső született.

Butaság itt keresgélni – gondolta, és elvágatott a falu felé.

A fák némán álltak az éjszakában, és ágas ujjakkal a levegőt tapogatták, hogy kiterjeszthetik-e már levélszárnyikat, és virágjaikra nem hoz-e bajt a hajnali dér. Mert az idő itt van már. A föld küldi az élet nedveit, és erei duzzadásig tele vannak, de a levegő még hideg, s így gondjai vannak a szegény fának. Merjen-e virágozni? Merjen-e levelezni?

...Künt a nedves szántáson pedig lapultak a nyulak. Csak a patak csobogott vidáman, és üzeneteket hozott messze tájakról. Fodrai felcsillantak, és becsukták újra szemüket. Apró hullámai megrázták a téli nádszálakat, melyek búsan álldogáltak forgóikkal.

- Mi bajotok? – susogott a patak. – Ébredjetek! Túl a hegyen most születik a fény, és ti kishitűek gubbasztotok. Hát nem érzitek? Jön a fény, a meleg, a Tavasz!

Ekkor vált el a dombok éle az égtől. az ég magas lett egyszerre, mert elszakadt a földtől, ahova az éjszaka feketesége ragasztotta. A dombok gömbölyűek és puhák lettek, mint nagy, lány kenyerek, tetejükön pedig meleg kezével végigsepert az első napsugár.

És erre megmozdult a rét, a nád, az erdő.

Az erdőben csattogva szólt egy feketerigó, és fuvolázó, lány muzsikája behullt a rókavárba, hol békén aludt a két róka, és a nótára álmukban megnyalták szájukat. A szántások felett egy pacsirta dalolt.

A barázdákban gondtalan nyúlászonyaságok ballagtak, vagy vitorlázatták füleiket, csak úgy megszokásból, ám az is lehet, hogy morzejeleket válthattak egymással, és a tavalyi nádszálak is kihúzták magukat a patakban. Kopott zászlójukat odatartották a hajnali szélnek, ki a fodrász tisztét tölti be az erdő és mező világában – és kacéran néztek a patak tükrébe, amely csupa

nevetés volt. Apró hullámgyűrűk is ott karikáztak az öreg nádszál körül, és felszóltak hozzá:

- No, öreg, kár volt ugye szomorkodni?

- Igaz, igaz – bólogatott a száraz nádszál –, de olyan végtelen volt az éjszaka. Én nem magamat féltem, hiszen tudjátok... – és szemérmesen nézett a hóna alá, hol ekkor született harmatos zölden az első nádlevél.

Fekete István